

Predmet: Čuška/Qushk (Toplica Miladinović i dr.)

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K-Po2 4/2015

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. KZ SRJ

Glavni pretres: 3. 4. 2024.

Na današnji glavni pretres, iz zdravstvenih razloga, nije pristupio optuženi Toplica Miladinović, pa je sud doneo rešenje kojim je krivični postupak razdvojio u odnosu na ovog optuženog.

Završna reč javnog tužioca za ratne zločine

U završnoj reči, javni tužilac za ratne zločine Bruno Vekarić ostao je u svemu pri izmenjenoj optužnici od 10. januara 2024. godine, nalazeći da je tokom glavnog pretresa utvrđeno činjenično stanje iz koga nesumnjivo proizlazi da su optuženi počinili krivično delo za koje se terete. U celosti je ostao pri završnoj reči tužioca koja je data 21. januara 2014. godine u prethodnom postupku, sa izuzetkom tada optuženih koji više nisu u ovom postupku. To su Ranko Momić i Vladan Krstović, u odnosu na koje je razdvojen postupak, Dejan Bulatović, protiv koga je odbačena optužnica, i Miloško Nikolić i Srećko Popović, koji su u međuvremenu preminuli. S obzirom na to da je u međuvremenu optužen Predrag Vuković, osvrnuo se na činjenice i dokaze koji se tiču ovog optuženog. Da su optuženi izvršili krivično delo proizlazi iz dokaza koji su izvedeni tokom postupka, i to: iskaza svedoka Zorana Raškovića i Zorana Obradovića, Borislava Vlahovića, Marka Vukotića, Slobodana Vlahovića, Radovana Paponjka i svedoka/oštećenih Aljbina Redžaja, Sadika Jahmurataja i Amruša Ukšinaja, a u odnosu na optuženog Vukovića iz iskaza svedoka/oštećenih Miftara Ukšinaja, Meireme Hamzaj, Erzena Ljušija, Tahira Keljmenđija i Sadika Beriše, te pisanih dokaza izvedenih tokom dokaznog postupka. Odbranu optuženih Pavlović Lazara i Ivanović Milana, koji negiraju izvršenje dela, i navode na nisu bili na mestu zločina, ocenio je kao neosnovane i usmerene ka izbegavanju krivične odgovornosti. Našao je da na strani optuženih ne postoje olakšavajuće okolnosti, a od otežavajućih je naveo jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra, intenzitet kako fizičkih tako i fizičkih patnji koje su nanete oštećenima i posledice za članove porodica žrtava, koje traju sve do danas. Zatražio je da sud optužene oglasi krivim i osudi Sinišu Mišić, Abdulaha Sokića, Lazara Pavlovića i Predraga Vukovića na kazne zatvora u trajanju od po 20 godina, Slavišu Kastratovića, Bobana Bogićevića i Veljka Korićanina na kazne zatvora u trajanju od po 5 godina i Milana Ivanovića na kaznu zatvora u trajanju od tri godine.

Završna reč punomoćnice oštećene

U završnoj reči, punomoćnica oštećene Ifete Čeku, Marina Kljaić, navela je da se u celosti pridružuje završnoj reči tužioca, jer takođe smatra da je tokom dokaznog postupka nesporno utvrđeno da su optuženi počinili krivično delo kako im se to optužnicom stavlja na teret, i da ostaje pri završnim rečima koje su dana 22. januara 2014. godine u prethodnom postupku dali punomoćnici oštećenih, advokati Mustafa Radonjići i Nikola Čukanović, u delovima koji se odnose na sada optužene i radnje koje im se preciziranom optužnicom stavljaju na teret. Predložila je sudu da optužene oglasi krivim i osudi na kazne zatvora u trajanju kako je to tužilac predložio.

Završna reč branioca optuženog Bobana Bogićevića

U završnoj reči, branilac optuženog Bobana Bogićevića, advokat Krsto Bobot, ostao je u svemu pri završnoj reči koju je izneo 23. januara 2014. godine u prethodnom postupku, tvrdeći da nema

nijednog dokaza da je njegov branjenik preduzeo neku radnju na štetu albanskih civila. Tužilaštvo zasniva optužnicu samo na iskazima svedoka Zorana Raškovića i Zorana Obradovića, a ti iskazi su veoma upitni jer su motivisani ličnim razlozima, i u isto vreme se radi o svedocima sa vrlo problematičnom prošlošću. Oštećeni kao svedoci takođe u svojim iskazima ne ukazuju na njegovog branjenika, već govore o samom kritičnom događaju. Stoga predlaže sudu da njegovog branjenika oslobodi od krivične odgovornosti.

Završna reč branioca optuženog Veljka Korićanina

U završnoj reči, branilac optuženog Veljka Korićanina, advokat Nebojša Perović, naveo je da u celosti ostaje pri ranije datoj završnoj reči. Naveo je da je njegov branjenik prvostepenom presudom u prethodnom postupku bio oslobođen od krivične odgovornosti, te da je razočaran odlukom Apelacionog suda, koji je tu presudu ukinuo i u odnosu na njegovog branjenika, i to bez ikakvog obrazloženja. Protiv Korićanina ne postoji nijedan dokaz da je učestvovao u inkriminiranim radnjama. Tužilac je sada u odnosu na njega zatražio kaznu zatvora u trajanju od pet godina, bez ijednog dokaza. Korićanin je učestvovao u ratu „jer su nas krvnici bombardovali, a imali su pomoć na kopnu od šiptarskih terorista koji su bili pripadnici OVK”. Oni su bili u selima Čuška i Ljubenić i određivali ko će od Srba biti ubijen. JTRZ pokušava da prikaže VJ i MUP RS kao bandu koja je radila šta je htela, a oni su bili izuzetno disciplinovani. Svi postupci koje vodi JTRZ se rade samo da bi bili potvrde haških presuda, ali je sreća što se promenila svetska klima, pa i klima u našoj zemlji. Zatražio je da se zamisli bol majke Veljka Korićanina, koja je morala zbog šiptarskih terorista da ode iz svoje kuće, a posle su joj uhapsili sva tri sina, samo iz razloga što je Šiptar lagao. Zamolio je sudsko veće da ne dozvoli da njegov branjenik bude još jedna kolateralna šteta, te da se oslobodi od krivične odgovornosti.

Završna reč branioca optuženog Abdulaha Sokića

U završnoj reči, branilac optuženog Abdulaha Sokića, advokat Dejan Krstić, naveo je da se njegov branjenik tereti za ubistvo dva albanska civila te da je to zasnovano na iskazima sumnjivih svedoka. Optužnicu je ocenio kao jadan pokušaj da se opravdaju neke političke agende. Kada vojska ide u čišćenje terena, ona sklanja civilno stanovništvo da ne pati, a to tužilaštvo proglašava etničkim čišćenjem. Nema dokaza da je Sokić učinio nijednu od radnji za koje se tereti. Pre svega, on nije uopšte bio u Ljubeniću, a u Čuški se zadržao samo 15 minuta jer je dobio zadatak da u Peć odveze jedno vozilo i nije se više vraćao. Prethodnim optužnicama on se teretio za ubistvo dva NN albanska civila, a u poslednjoj preciziranoj optužnici pojavila su se i njihova imena. Njegovog branjenika tereti svojim iskazom svedok Zoran Rašković iz razloga što ga nije podnosio, s obzirom na to da je Sokić Musliman. Predložio je sudu da njegovog branjenika oslobodi od krivične odgovornosti.

Završna reč branioca optuženog Siniše Mišića

U završnoj reči, branilac optuženog Siniše Mišića, advokat Miroslav Đorđević, ostao je u svemu pri završnoj reči koju je dao 22. januara 2014. godine. Želeo je da istakne okolnosti u kojima se sve dešavalo, a to je unapred pripremljena krivica Srbije, gde su velike sile u NATO-u, koje su užasni ratni zločinci kroz istoriju, OVK, koja je teroristička organizacija, predstavljali kao oslobodilačku, a VJ i MUP SR kao napadače, koji su branili svoju teritoriju. Prilikom donošenja presude potrebno je da se ove okolnosti imaju u vidu. JTRZ je bilo pod pritiscima, pre svega od strane Haškog tribunala, jer je od njih dobijen materijal za postupak. Pritisak je bio da se što više Srba osudi za ratni zločin. Dokazi na koje se u ovom postupku poziva tužilac jesu dokazi koji su pribavljeni preko EULEX-a, koji je uvek bio vrlo jednostran. Ceo postupak se, po tužiocu, sveo na dva svedoka – Raškovića i Obradovića. Rašković se ponašao kao gospodar života i smrti jer je

on odlučivao koga će da optuži, dok je Obradović čovek za kog se pričalo da je silovao Albanku i da je radio svašta po Peći. U odnosu na događaje u Ljubeniću, ukazuje da je to bilo na samom početku rata, da je u trijaži prostora koji je bio pod stalnim napadima OVK, i da su ljudi po selima bili njihovi jataci. Naredba da se izvrši trijaža nije zločin; 177. VTO je bio pod 125. motorizovanom brigadom VJ. Ovaj vod je morao da izvrši naređenje, i to je i radio, a nije vršio napad. Svedoci Rašković i Obradović ne tvrde da je u Ljubeniću bio Siniša Mišić. Iz iskaza svedoka Raškovića uočava se da su ljudi „bili sleđeni” kada je „Mrtvi” počeo da puca, znači da to nisu očekivali, taj incident „Mrtvog”, i da tu ne može biti ničije namere da ubija sem njegove. U odnosu na događaje u Čuški, svedok Obradović tereti Mišića za ono što je sam počinio. Vezano za događaje u dvorištu porodice Čeku u Čuški, svedok Rašković kaže da je u to vreme bio na drugom kraju sela, dok ga JTRZ uzima kao verodostojnog svedoka za sve, pa i za te događaje. „Mrtvi” nije išao sam, već je po naređenju išao u Čušku da se vrši trijaža, kao što je vršena i tokom aprila meseca 1999. godine. Terminologija tužioca, gde on spominje napad, ne stoji, jer je Srbija bila na svojoj teritoriji, gde napada ne može biti. Njegov branjenik je mobilisan dolaskom u Srbiju i on nije mogao da odbije pušku jer mu se ne sviđa što se to radi, pošto bi to bilo dezerterstvo. Predložio je da se njegov branjenik oslobodi od krivične odgovornosti. Ocenio je da je toliko toga dirigovanog u ovom postupku jer su oni (misleći na Albance) dobili ono što su tražili, nezavisnost, i zbog toga posle više nisu dolazili, jer tamo postoji jedna komanda – EULEX, NATO i OVK.

Završna reč branioca optuženog Lazara Pavlovića

U završnoj reči, branilac optuženog Lazara Pavlovića, advokat Nenad Petrušić, ocenio je da nije dokazano da je njegov branjenik počinio krivično delo za koje se tereti. Tužilac je, dokazujući krivicu njegovog branjenika imao samo dva svedoka, Zorana Raškovića i Zorana Obradovića. Da njegov branjenik nije bio kritičnog dana u Ljubeniću, potvrđuje se, pre svega, iskazom svedoka Zorana Grujića od 26. januara 2016. godine, koji navodi da je optuženi tokom bombardovanja bio u Novom Sadu. Takođe, ovaj svedok navodi da je sa optuženim sedeo 3. maja 1999. godine, a i danima pre toga, u jednog kafanici gde su se uvek skupljali i da se tog datuma dobro seća jer je tada srušen most u Novom Sadu. Na iskaz ovog svedoka tužilac nije imao primedbi, niti je imao pitanja za ovog svedoka. Predložio je sudu da optuženog Lazara Pavlovića oslobodi od krivične odgovornosti.

Nastavak iznošenja završnih reči stranaka zakazan je za 5 april 2024. godine, sa početkom u 14.30 časova.